

HORTOBÁGYI HÍRADÓ

KARÁCSONYI KÜLÖNSZÁMA

2010. december • XIII. évfolyam

KÖSZÖNTŐ

Az önkormányzat nevében valamennyi
hortobágyi polgárunk számára
Szeretetteljes, Békés Karácsonyt és
Sikerekben Gazdag Boldog Új Évet Kívánok!

Vincze Andrásné polgármester

Mese a karácsonyról, az önfeláldozásról és a szeretetről...

Valamikor réges régen az erdőben élt két fenyőfa. együtt cseperedtek fel, együtt nőttek. Az egyik fiú volt, a másik lány. Nagyon szerették egymást. Úgy érezték minden az övék. Övék az erdő, övék a kismadár, mely rájuk szállt, s minden, minden. Jött a tavasz, minden kizöldült mellettük. Jött a nyár, jött az ősz. Majd jött a tél, s jött az ember. Sokáig bolyongott az erdőben, majd meglátta ezt a két fát, s vette a fejszéjét. Kivágta őket. Fájtak a csapások, de talán az még jobban, hogy szétszakítják őket.

A piacra kerültek, s ott eladták a két fenyőfát. A fiú egy gazdag családhoz került, s a nagy gazdagság, a sok ajándék, a rengeteg dísz hamar ellejtette vele szerelmesét. Sok –

sok díszes ajándék került alá. S, boldog volt. Hát igen. Ez az igazi élet! – gondolta.

Eközben a lány-fenyő egy szegény családnál állt. Néhány vacak kis dísz, ajándék... semmi. A lány nagyon elke-

seredett. Lám, hiába éltem. Itt kell befejeznem. Mi lehet a szerelmemmel? – kesergett.

Elérkezett Karácsony, a szeretet ünnepe. Az egész föld ünnepelt, s boldog volt, hiszen gyermek született, fiú ada-

tott nekünk. Mindenki boldog volt... Mindenki... Mindenki? Nem. Ott, ahova a fiú-fenyő került veszekedés volt. A pénz. Már megint a pénz. S a férj otthagya feleségét karácsony szent ünnepén.

Eközben a másik családnál nagy szeretetben voltak. Lehet, hogy nem volt ajándék, de sokkal többet kaptak a gyerekek: szeretetet. Azt, aminél több nem adható.

Elérkezett Vízkereszt ünnepe, s a két fa a szénégetőnél találkozott. Hiába éltem – kesergett a fiú. Á, dehogy – szólt a lány – nem az a lényeg, hogy gazdag vagy, vagy éppen szegény, hanem csak annyi, hogy szeretettel vagy-e a másik iránt. Szeretettel a másik iránt. S egymást átölelve égtek el, a szénégető kemencéjében.

Pusztza Sándor:

Betlehemmi éj

A hold beszűrt a kunyhórepedésen,
Ezüst halmot hintett szerte szépen.
A glória már fényes messze zengett.
Elaludtak. Szendergett a Gyermekek.
Mária édesen, a bölcsőre hajolva,
József, az ács, s fejénél a szalma.
Aludt a csacsi és a hű ökör.
Ez éjjel nem riadt egy kutya se föl.
Bogrács alatt a tűz, csuporban a tej,
A fák, a bokrok, mind. És száz virágkehely.
Aludt a jószág. A tágas gádorok.
A mindig virrasztó csordapásztorok.
Egy kis bari, tán álmán, bégetett.
Sóhaja gyapjak tavába vészett.
Aludt a ház. A csend. A kispatak.
Háztető a nád. S a ház előtti pad.
Aludt a szerszám, a szíj, ostonon a nyél.
Gyalogúton, állva, elaludt a szél.
Gyöngyháztollú szárnnal mind, a madarak.
Aludt az éj is, egy nagy fa alatt...

A glória már csak szinte zümmögött,
Mint a hold zenéje alvó fű között.

A Hűség virraszt csak
Léptét hallani,
Hogy ébren legyen itt
Mindig valaki...

A Karácsony története, karácsonyi szokások

A XVIII. században karácsony ünnepének még nem volt akkora jelentősége, mint húsvétnek. A karácsony a millenniumi időkben kezdet szokássá válni. Ma a kereszténység egyik legnagyobb ünnepe, Jézus a Megváltó születésének napja: a szeretet, az öröm, a béke, a család, az otthon ünnepe.

Máig tisztázatlan, miért került a karácsony december 25-ére, de valószínű, hogy a régi keresztények így akarták háttérbe szorítani a „legyőzhetetlen nap születését”-nek pogány római ünnepét. Ez

az alkalom a téli napforduló utánra esett, amikor a nappalok ismét hosszabbak lettek.

Egy római almanach szerint már Kr. u. 336-ban megünnepelték Rómában a karácsonyt. A Római Birodalom keleti részén azonban január 6-án emlékeztek meg arról, hogy Isten megjelent Jézus születésekor és megkeresztelésékor, Jeruzsálemben pedig csak a születést ünnepelték. A IV. század során a legtöbb keleti egyház átvette Jézus születésének ünnepét a december 25-i dátumot.

Az ellenállás Jeruzsálemben tartott a legtovább, de végül ott is elfogadták az új időpontot. Az örmény egyház azonban a mai napig ragaszkodik a január 6-i karácsonyhoz. Miután keleten is december 25-én rögzült a karácsony, Jézus keresztelésére mint epifániára (Isten megjelenése) január 6-án emlékeztek. Nyugaton viszont ezen a napon ünnepelték a háromkirályokat, akik felkeresték a gyermek Jézust.

A karácsonnyal összekapcsolódó hagyományok így többféle forrásból erednek. A római világban a Saturnalia (dec. 17.) a vidámság és az ajándékozás napja volt. December 25-ét az iráni isten, Mithra születésnapjának is tartották, akit az Igazságosság Napjának neveztek.

A római újévkor (jan. 1.) a házakat zöld növényekkel és lámpákkal díszítették, a gyerekeknek és a szegényeknek pedig ajándékot adtak. Ezekhez a szokásokhoz járultak a germánok és kelták téli napfordulóhoz kapcsolódó rítusai, amikor a teuton törzsek behatoltak Galliába, Britanniába és Közép-Európába.

A magyar karácsony szó szláv eredetű, s szintén a téli napfordulóra utal. Kevesen tudják, honnan ered az ünnep elnevezése. Legvalószínűbb, hogy a korciti – fordul, lép szó származéka, és a téli napforduló öröme, az azt megelőző várakozásra utal. Ilyenkor ettek, mulattak, meg-

gyűjtötták az ünnepi fahasábot, elfogyasztották az ünnepi süteményt, fenyőfát állítottak, zöld növényekkel díszítették a házakat, jókívánságokat és ajándékokat váltottak. A tűz és a fény a meleg és a hosszú élet jelképei, ezért mindig fontos szerepük volt a téli ünnepeken, akár pogány, akár keresztény felfogásban.

A középkor óta társítják a karácsonnyal az örökzöld növényeket mint a túlélés szimbólumait. Évszázadokkal ezelőtt karácsony napján életfát, termőágot vittek a szobákba, ami az évről évre megújuló természet mágikus jelképe. Állítása általános volt hazánkban, de múlt században feltűnő karácsonyfa teljesen kiszorította. A karácsonyt hagyományosan a család és a gyermekek ünnepének is tekintik, akik a kis Jézus (keleten és a katolikus nyugati vidékeken) vagy Szent Miklós, a Mikulás (nyugati protestáns országokban) nevében kapnak ajándékot.

Szent estén világszerte szokás a karácsonyfa állítása. Karácsonyfa jelképrendszerét a kutatás máig nem tisztázta végérvényesen. Hazánkban Brunszvik Teréz állított először karácsonyfát 1824-ben. De hasonló szokás más vidékeken is volt, csak nem fenyőágot, hanem termőágot használtak erre a célra. Nálunk csupán a XIX. század második felétől lett népszerű, először a jómódú nemesi családoknál, majd mind szélesebb körben terjedt el. A kis gyertyák a karácsonyfa ágain az új fény eljövételét szimbolizálták, és utat mutattak a Három Királyoknak a kis Jézus megtalálásához.

Régebben a fa és textil díszeket, és ha volt cukor, akkor a szaloncukrot is háziilag készítették. Még ma is szimbolikus értelme van azoknak a díszeknek, amiket fenyőfánk ágaira aggatunk. Bizonyára kevesen tudják, hogy az angyalhaj, a fémgöngy- és papírlánc a bibliai kígyót idézi a bűnbeesés idejéből, a narancs és

A karácsonyfa

az alma a tudás fájának gyümölcsét, s egyben a megígért megváltás kegyelmét. A fa csúcsára angyalkát, vagy csillagot tettek és piros almát, aranyra festett diókat akasztottak az ágakra. A karácsonyfára aggatott gyümölcs következő évi gazdag termés ígését jelentette.

A díszítés sokat változott az idők folyamán. A karácsonyfa ágaira gyertya

helyett izzósor került (elkerülve ezzel az esetleges baleseteket) és a szaloncukrok, színes, bőséges választékából az kerül fel, ami csak szem-szájnak ingere. Szokás egyes helyeken továbbá az egy színű karácsonyfa is, például egyik évben, piros, másik évben csak arany színű díszítéssel. Van, aki fényes, van aki a matt díszeket részesíti előnyben. Másoknak a szalmával, mézeskalács figurákkal díszített fa tetszik. Az aranydíszes fenyő soha nem megy ki a divatból, legfeljebb díszei változnak.

A szalmaidíszek újabban igen kedvelt díszítőelemek. Csillag, harang, szív, toboz angyalka formái jól néznek ki a szalmafüzérés, piros szalagos fán. Újdonságnak számít a terrakotta-szín, amelyhez égetett agyag figurák valók. A legtöbb családban szentestén, amikor a karácsonyfát körülállják, minden lámpát eloltanak, csak a karácsonyfa fényei világítanak.

A Hortobágyi Híradó színesben a www.hortobagy.hu honlapról letölthető.

András napjához legközelebb eső vasárnap és december 25-e közötti négy hetes időszak advent ünnepe. Az első adventi koszorút 1860-ban egy hamburgi lelkész készítette. Egy óriási fenyőkoszorút függesztett

A téli ünnepi szokások a századok során sokat változtak, de az ajándékozás szokása megmaradt. Karácsonyi fények gyúlnak a fenyőfákon, és az öröm az ajándékozásban is megnyilvánul. Sohasem az ajándék értéke a fontos, hanem a szándék, a figyelemesség, amellyel adják. Az ajándékozás lényege, hogy gondolunk valakire, örömet akarunk neki szerezni, készülünk rá. Szentestén véget ér karácsony böjtje, és az ünnep fénypontja a karácsonyi lakoma. Az ünnepi asztalnál nem az a lényeg, milyen értékes étkezészet veszünk elő, hanem hogy a hét-

Az adventi koszorú története

a plafonra és 24 gyertyát tett rá, utalva ezzel az ünnep valamenyi napjára.

A népszokás szerint koszorút kötöttek a nyári napforduló napján is, amikor legrövidebb az éjszaka, vagyis június 24-én Keresztelő Szent János, vagy a hagyományos hazai megnevezés szerint Szent Iván napján: virágokból, aratás befejeztével kalászos szalmából, szüret végeztével szőlőből. E nagy

múltú szokások mellé a múlt század második felében került az adventi koszorú hagyománya. Az adventi koszorút az észak-német területeken, főleg protestáns környezetben készítették századunk elején, majd Ausztriában is népszerűvé vált, a katolikus lakosság körében is. Magyarországon főleg a második világháborút követő időben vált szokássá, templomokban, középületekben, otthonokban

adventi koszorút a csillárra függeszteni.

Ez a szokás idővel annyiban módosult, hogy a gyertyák száma négyre, az adventi vasárnapok számára csökkent. A rajta lévő gyertyák a karácsony előtti vasárnapok liturgikus színeiben jelennek meg a hagyománytisztelőknél. Az adventi koszorú mai is az ünnep nélkülözhetetlen szimbóluma, melynek rengeteg változata létezik.

Az igazi ünnep

köznapiaktól eltérően az ünnep jellegének megfelelő ételekkel, virággal, gyertyával vidámságot az asztalt és magunkat.

A szeretet ünnepén elfelejtjük mindazt a sok fáradozást, amit az ünnepre való készülődés okozott. A fenyőillatú meleg szobában örülünk egymásnak, az ünnepnek, az ajándékoknak. A nagy rohanásban megállunk egy percre, és egymásra figyelünk. Jó érzés, ha békében, szeretetben együtt a család.

Ünnepelni, de hogyan?

adni, amitől meg akarnak szabadulni, amivel a hűsége vásárló címet akarják kitüntetésként adni. És szépek is ám a ránk tekintető portékák. Ők csak elvanak a helyükön a vásárlás előtt, de utána is. Mert feladatként ez jutott nekik. Jó kereskedő nélkül nehezen találhatnánk rá az új otthonukra. Mennyit kell viaskodni magammal, hogy megvehetem-e vagy sem? Szükséges-e vagy sem? A vásárlással megnyugszom-e? Kirakatban viszont olyan árú nem szerepel amire a bensőmnek is szüksége van. Meg lelkesítő hangok sem hangzanak el. Meg választási lehetőség sincsen. Ehhez nem ígérnek törzsvásárlói pontokat. Egyszerre van meg a kínálat és a hiány. Magamat jól

ismerve először azt nézem meg mire vágyom, szeretetéttségemnek mire van szüksége, és aztán nézek szét a kínálat között. Ha nem találok meg lelkem szükségletét, utána indulok valami tárgyszerű dolgot beszerezni, hogy enyhítsen valamit a marcangoló kínjaimon. Ajándékozni akarom magamat és szeretteimet. Ezt hogyan lehetne ünnepi köntösbe bújtatni? Legyszerűbb ha hangos szólamokkal jelzem, én gondoltam rád. Én szeretlek. Fontosnak tartom, hogy lásd mennyit teszek meg érted. Szép csomagolásba is burkolom, aztán várom megkapjam a jutalmam: köszönöm. És ezt lehet oda-vissza is megtenni. Látványában senki nem mondaná meg, hogy ez nem ünnepi alkalom.

A sok fény elűzi a sötétséget. És kápráztat. Kielégíti szép ízlésem. És a boldogságomat? Karácsonykor sok fényt használunk, mert ösztönösen a sötétség ellen vagyunk. Szeretnénk minden formáját bevetni ennek érdekében. És vajon a hajléktalannak milyen fényesség adatik meg? Ő mitől lesz boldog? Mi is kell igazán a boldogsághoz? Eszközök, vagy valami egészen más? A szeretet ünnepén boldogságélményemről nem mondhatok le. Találjam meg a legjobbat ahhoz, hogy ünnepi formában, valódit adjak és ne csak látszatot.

Minden kedves olvasónak békés, boldog, áldásokkal teli karácsonyi ünnepeket és új esztendőt kívánok. A Római Katolikus Egyházközség nevében:

Pankotai József

Téli havas, hideg idő kint. Bent ködös, szorongásokkal teli, homályos látás. Kint a rohanós életben az utca már karácsonyi szimbólumokkal teli. Kápráztatja és leveszi az embert a lábáról. No meg csalogatja. Kirakatba kell tenni mindent amit el akarnak

Adventi vásár a Faluházban

2010. december 4-én, hagyományaink szerint idén is megrendezésre került az Adventi vásár a Faluházban. Kora reggeltől a parkolóban fenyőfa árus várta az érdeklődőket, 8 órától pedig az árusok kínálatából válogathattunk, melyben a kézzel készített tárgyak, díszek is csalogatták a vásárolókat és nem maradt el a gyerekek körében (mint minden évben) nagyon népszerű tombolasorsolás sem. A délelőtti folyamán a gyerekeket játszótérre fogadta, ahol kopogtatót

készíthettek, valamint mézeskalácsot süthettek kicsik és nagyok egyaránt.

Délután különféle programokat kísértünk figyelemmel, fellépett Balmazújvárosról a Hímes Néptáncgyűttes, majd ezt követően az óvodások Mikulás előadása, majd az iskolások bábszakköröseinek előadása következett két csoportban.

A vásár napja kellemesen telt, egyszerű alkalom volt arra, hogy a gyerekek és felnőttek egyaránt kikapcsolódjanak,

kipihenjék a monoton, szürke hétköznapi fáradalmait.

December 24-én szerte a világon karácsony szentestét ünnepelnek az emberek. Legyen valaki hitben élő, templomba járó, vagy éppenséggel nem templomba járó, a 'szentestét' megünnepeli. De mit is ünnepelünk szenteste? Mit tart szentnek, és sérthetetlennek a ma karácsonyt ünneplő ember? Van, aki azt mondja, a szenteste azért van, mert ilyenkor együtt van a család, a családok ünnepelnek. Mit ünnepelnek? Egymást, mert a család szent. A mai ingatag, felborult erkölcsű, értékválságban szenvedő társadalomban, és világban súlya van már magának a szónak is: család. (És ebben van igazság, nem kevés.) Legalább karácsonykor, szenteste legyenek együtt maradéktalanul a családok egybetartozásuk jeleként. Leg-

Mitől szent a szenteste?

alább karácsonykor próbáljuk meg elviselni egymást, próbáljunk meg eltekinteni a különbözőségektől, és igyekezzünk kicsit több szeretettel, figyelemmel odafordulni egymáshoz. Legalább szenteste! Van, aki az ajándékozást tartja ugyanilyen szent, és sérthetetlen hagyománynak. Ha az év többi napján úgysem jut elég türelem, figyelem és tisztelet a mellettem élőknek, akkor legalább szenteste hadd pótoljam valamelyest az elmulasztott odafigyelést, megbecsülést egy (lehetőleg minél drágább) ajándékkal. Sokaknál a jól megszokott szentesti, ünnepi menü a szent és sérthetetlen, ami nélkül nincs karácsony, nincs ünnep. Bármilyen áron, bármennyi futkosás, fáradság árán, de ott legyen az asztalon minden, mert hát az ünnep így igazi, ha nagy eszem-iszom van.

Hadd álljon mindezek után példaként előttünk mégis egy koncentrációs táborban töltött szentestének a története. Az egyik fogoly karácsony szenteste a barakk egy sarkába húzódott, leguggolt. Leülni nem mert, mert vizes volt a barakk. Összekulcsolta a kezét és halkán elkezdett

dúdolni egy karácsonyi éneket: „Krisztus Urunknak áldott születésén...” Ott nem lehetett hangosan énekelni, csak nagyon halkán. Mégis voltak, akik meghallották, és ráismertek a dallamra. Egyszer csak oda guggolt a fogoly mellé egy másik, aztán lassan már öten lettek, aztán tízen, majd még többen. A megszületett Krisztusról énekeltek csendesen, könnyes szemmel. Nem a meleg otthonban töltötték a szentestét, nem a családjakkal, hanem idegen földön egy hideg, rideg fogolytáborban. Nem volt karácsonyfájuk, nem voltak ajándékaik, nem volt ünnepi terített asztal, de mégis az az este igazán szent volt. Miért? Mert Valaki még ott volt köztük, a lelükben, akiért, és aki által egyedül szent lehet a karácsony este: Jézus Krisztus volt köztük. Őrá énekeltek, Őt ünnepték, az Ő megszületéséért adtak hálát az énekekben. **Krisztust szentelték meg a szívükben.** „Minden nyomorúságunk ellenére boldog karácsonyunk volt, igazi szentesténk.” – így emlékezett vissza később az egyik volt fogva tartott.

Annak az embernek, annak a családnak van ma is igazi szent

estéje, megszentelt ünnepe – minden egyéb hiányossága vagy nyomorúsága ellenére is –, akinek a szívéből és életéből nem hiányzik a karácsony igazi ünnepe, a születésnapos Jézus. Sőt, nemcsak szentestéje, hanem szent élete lehet a Krisztusra figyelő embernek. A szürke, vagy éppen feketebetűs hétköznapijai is Krisztus által megszenteltek lesznek: szeretettel, örömmel, békeességgel, türelemmel, jószággal, hűséggel megszentelt napok. Mert a karácsonyi hangulatok mulandóak, az ajándékok elhasználódnak, elromlanak, elavulnak, az ünnep fényei kialszanak, de Jézus boldogító, mindenre elégséges jelenléte – ha mi is úgy szeretnénk megmaradni.

„...az Urat, a Krisztust tartásatok szentnek a szívetekben...” (1Péter 3, 15) Adjon Isten nekünk bölcsességet, józanságot, hogy helyesen tudjuk látni és értékelni az ünnepünket, életünket. Adjon Isten minél több ember számára Krisztussal megszentelt, karácsony estét, és ünnepet!

Szeretettel várunk karácsony Szenteste délután 5 órától, valamint karácsony másnapján délután 2 órára ünnepi istentiszteletre a templomba minden érdeklődőt!

Baloghné Hajdú Krisztina
református lelkész

Kedves Hortobágyiak!

Dr. Ácsné Dr. Berke Gabriella vagyok, 2010. december 1. napjától töltöm be Hortobágyon a jegyzői posztot. Korábban, 2010. május 20. napjától aljegyzőként láttam el ezen feladatokat, így vannak olyan hortobágyi lakosok, akikkel már személyesen is találkozhattam valamely ügyintézés során, valamely rendezvényen, vagy éppen az óvodában ahová gyermekeim járnak.

Engedjék meg, hogy bemutakozzam egy kicsit részletesebben is. 1978. május 18. napján szület-

tem Debrecenben. Az általános iskolai tanulmányaimat Vámospercsen végeztem, középiskolába a debreceni Tóth Árpád Gimnáziumba jártam, majd a Miskolci Egyetem Állam – és Jogtudományi Karán szereztem jogi diplomát 2001-ben. Az egyetem elvégzését követően kötöttem házasságot férjemmel, akivel Debrecenben telepedtünk le és aki ügyvédként dolgozik. A diploma megszerzését követően ügyvédjelöltként dolgoztam, majd a szükséges gyakorlati idő megszerzése után 2005-ben sikeres jogi szakvizsgát tettem polgári jogból, büntető jogból és közigazgatási jogból. A jogi szakvizsga letételét követően – abban az ügyvédi irodában, ahol ügyvédjelöltként is dolgoztam – alkalmazott ügyvédként kezdtem dolgozni egészen 2007. tavaszáig, ikerlányaim – Aliz és Dóra – születéséig.

2010. tavaszán megpályáztam a Hortobágy Község Önkormányzatának képviselő-testülete által kiírt aljegyzői álláshelyet, ahol a képviselő-testület az én pályázatomat ítélte eredményesnek, így

– ahogyan már korábban, bemutatkozásom elején is írtam – 2010. május 20. napjától aljegyzőként dolgoztam a településen. Lányaim a Hortobágyi Óvoda kisfecske csoportjába járnak és teszik meg velem nap mint nap a Debrecen-Hortobágy Debrecen távot.

Az önkormányzati választásokat követően a képviselő-testület jegyzői pályázatot írt ki, melyre szintén benyújtottam a pályázatomat és amelynek elbírálását követően a képviselő-testület további bizalmat szavazva engem választott a jegyzői állás betöltésére.

Napjainkban egyre inkább hangsúlyt kap a közigazgatás szolgáltatás jellege, ezért munkám során a hivatali dolgozókat is arra szeretném ösztönözni, hogy szakmailag felkészülten, pontos, precíz munkát végezve tegyék a dolgukat Hortobágy község lakóinak érdekében. Nagyon fontosnak tartom, hogy a közigazgatás közszolgáltatás is, aminek egyik legfontosabb része az, hogy az ügyfél meg legyen elégedve azzal, hogy az ő problémáit a Polgármesteri Hivatal

dolgozói megoldják minél hamarabb, minél rugalmasabban, minél ügyfélbarátabb módon.

A pályázati lehetőségek kihasználását is nagyon fontos feladatnak tartom egyrészt az önkormányzatok szűkös anyagi helyzete miatt, másrészt Hortobágy sajátos településszerkezete és mint világörökségi helyszín fokozottabban megkívánja a pályázati lehetőségek maximális kihasználását és az anyagi erőforrások bővítését a település fejlesztése érdekében.

A megfelelő eredmény elérése, és a település érdekében kiemelten fontos a polgármester, a képviselő-testület, a jegyző és a hivatal munkatársainak az együttműködése, ezen belül az, hogy tudjanak és akarjanak is együtt, egymásért, a település érdekeinek elsődlegesét szem előtt tartva dolgozni. Munkám során ezen összetett feladatok összehangolására, színvonalas ellátására szeretnék törekedni.

Dr. Ácsné Dr. Berke Gabriella

Akik már megtalálták az „élhetőbb Hortobágyot”

A Hortobágyi Úszóöv SC évértékelő ünnepsége

Aki 2010. december 3-án a Sóvirág téren megfordult tapasztalhatta, hogy a Hortobágyi Lúdtenyésztő ZRT.-nél utoljára a miniszterelnök itt jártakor volt hasonló ünnepi készülődés.

A cég Vadásztermében ADVENTI koszorúval díszített ünnepi asztal várta az Úszóöv SC tagjait évértékelő vacsorára. A Cégtulajdonos Varga Ferenc vezérigazgató kérésünkre szívesen igent mondott, hiszen két vezető beosztású dolgozója is alapító tagja az Úszóöv SC csapatának.

Míg 2009 augusztusában 10 Hortobágyon lakó ember járt rendszeresen az uszodába, addig ma már több mint négyszeresére nőtt azoknak a száma akik úgy gondolták, hogy változtatnak mozgásszegény életmódjukon és bérletet váltanak a négycsillagos Club Hotel uszodájába.

Az Úszóöv SC tagjait 2010-ben heti három alkalommal, alkalmanként másfél két óra időtartamra vették igénybe az uszoda szolgáltatásait.

„Csapatépítő tréninget” 2010-ben hét alkalommal rendeztünk a helyszínen.

Az önértékelés arról szólt, hogy kinek mit jelentett a közösségben eltöltött idő.

Élménybeszámolóját mindenki összehasonlítással kezdte. Míg nem jártam, rosszul éreztem magam. Ma már érzem a munkámban, a magánéletemben, hogy teljesen kivagyok cserélve. Az emberi test is meghálálja a rendszeres karbantartást és zavartalanabban működik. Abban is nagy volt az egyetértés, hogy csapatban ez nem munka hanem szórakoztató játék, a feltöltődés garantált eredményével.

Ez egy rendkívüli lehetőség, hiszen azoknak sem kell lemondani a testedzésről, akik valamilyen mozgásszervi betegség miatt a sportpályákon már nem tudnak labdába rúgni. A másik örömteli dolog, hogy a minőségi életvitelre nem csak igényük van a hortobágyi embereknek, hanem ha lehetőséget kapnak rá – képesek maguknak megteremteni. Ha valaki átmegy Hajdúszoboszlóra szinte biztos, hogy legalább egy hortobágyi vendéggel találkozik és pld. egy környékbeli nagyobb településről meg nincs ott senki.

TURISTASZÁLLÁS

Építető: Hortobágyi Export-Import Kft.

Hortobágy, Czinege János u. 52-53. hrsz.: 189/55

Turista Szálló – Varga úr a látványtervet bemutatta az úszóknak

/De lehet, hogy azért mert nekik már saját strandjuk van?/ Ez is lehet, de egy biztos, hogy ebben az 1600-as lélekszámú faluban a szemléletváltáson már túl vagyunk. A fürdő építésének meg előtte. Tisztelt befektetők! Tessenek bátran megcsinálni azt a melegvízes medencét. Csak hortobágyi fizetővendégek többen lennének mint gondolják. Hortobágyon még

inkább igaz, hogy aki „vizes élőhelyet” csinál az a jövőbe fektet.

De addig is kedves sportársak, hortobágyiak sétáljunk, kocogjunk, biciklizünk a Kónyai úton, ússzunk az uszodában önmagunkért, a családunkért.

Mert tudjuk „ÉP TESTBEN ÉP LÉLEK”.

(TP)

Tisztelt labdarúgást szerető hortobágyi lakosok. A Hortobágyi Sport Egyesület keretén belül 2010. október 23-án 21 sportbarát jelenlétével a Faluházban megalakult a labdarúgó szakosztály. Azt szeretnénk, hogy a jelentős

Foci a Hortobágyon

múlttal rendelkező hortobágyi labdarúgásnak legyen jövője. Ehhez várjuk minden focit szerető fiatal jelentkezését és azon sportbarátok segítségét, akik támogatni tudják a csa-

patot, a pálya megépítésétől a bajnokság beindulásáig, hogy a hortobágyi foci újból népszerű legyen, mint a világ első helyén szereplő sportág.

Találkozunk a következő

egyesületi megbeszélésen a Faluházban

2011. január 7-én.

Tisztelettel: a csapat szakmai vezetői nevében

Bálega János
szakosztály vezető

Rovásfa

Születik a gyermek a megismerés romlatlan vágyával. Szeme előtt a kéznél, azaz öt ujjacskájával. Egy kéz öt, két kéz már tíz újjal. Kézenfekvő, hogy így kezdünk számolni. Ha többre kellett emlékezni újjal, ággal, kavicsal rajzoltak az ősi népek jeleket a homokba. Később puha agyagtáblában keletkeztek nyomok, amit szárítással vagy égetéssel tartósítottak. Keleten pálcikák vagy papiruszra rajzolt ábrájuk alkottak számjeleket. Csomót kötöttünk a vászon zsebkendő sarkára, hogy ne felejtünk el valamit. A fonatra, szövetre vagy szíjra kötött csomók száma és sűrűségük számrögzítés, meg jel- vagy írásrendszer. A csomókból szavak, a fonalakból kötegek, azaz mondatok keletkeztek. A szelídített jószágok számát csomóba rakott kövek meg ágak „emlékezték” vagy barlang falára, csontra, fára karcolták.

Számolásra Európában igen sokáig a rovásfákat használták. Ezeken már külön jele van az ötnek, tíznek, száznak és ezernek. Rovásbot, rováspálca és rovásfa mind a nyilvántartás, a mai számvitel kezdeti eszköze. Adók kivetése, behajtása a fába vésett jegyek alapján történt. Az adóköteles jobbágyoknak egy-egy rovásfára rótták fel a tartozást, a törlesztést pedig lefaragták, ha az adós lerőttá azt. Az adót napjainkig kiróják, régen bíró jelenlétében rovatokba is foglalták. Angliában egészen 1812-ig rováspálcán nyugtázták az adózók által befizetett összeget.

A legeltető állattartásban a gazda és a pásztor elszámolása még a XIX. század végén is rovásfával történt. Tavasszal felvették a fára a legeltetésre átadott állatok számát, majd hosszában kettéhasították. Egyik fele a gazdánál, másik fele nyugtaként a pásztornál maradt, kizárva így a magányos hamisítást.

Hogy is volt ez Debrecen környékén? A jószág Debrecentől keletre, tető nélkül, de szélvédett helyen, a homoki erdők nyáron kaszált tisztásain telelt. Ahogy a téli idő engedett, elindultak a Hortobágy

felé. A civis gazda a város nyugati kapujában (ma a Hatvan és a Nyugati utca találkozási pontja) számolta le a pásztor kezére a jószágokat és ott vették rovásfára azokat. (A rovásfa lehetett egy megmunkálatlan ág vagy egy igazi kézműves remek, mint a debreceni rovásfa.) Majd áldomást követően az ünneplős pásztorság, a félbehasított rovásfával és a jószágokkal a bíbicjárta legelők felé vette az irányt. A füvelés idején jegyezték, rótták, hogy mennyi jószág született, pusztult vagy került kereskedő, tőzsér, kupec, csiszár kezére. A legeltetési időszak végét az első havazások jelezték. „Behajtaszkor a jószág havat hozott a hátán”- mondták. Ekkor került elő a rovásfa gazdánál lévő fele és a pásztornál együtt pásztították össze azokat. A jószágot átszámolva a kihajtási és a beverési állatlétszám különbözetéről adott számot a pásztor a jegyzések, rovások segítségével. Mondja is a nóta:

„Tavasszal a kihajtaszkor, minden gacsoz lehet pásztor,
Bezzeg ősszel szorulászkor, az a pásztor,
aki számol!”

A messze földön híres állatorvos, Dely Mátyás a nánási születésű Móricz Pálnak meséli, hogy a XIX. század végén öt és félezer ló, húszezer marha, harmincezer juh, tizenkétezer sertés járta kétszázötven pásztor vigyázásával a hortobágyi pusztát.

A számadók teljes vagyonukkal feleltek az állatokért. Ha sok híja volt a jószágnak, hamar földönfutóvá válhatott a felelőtlen őrző. Erről így szól a nóta:

„Korcsmárosné bort ide a kupámba,
Hadd igyék a szegénylegény bújában,
Rója fel a rézfokosa nyelére,
Hány icce bor fogyott el már kedvembe!”

Számos kifejezés, szólás, közmondás vezethető vissza „ró, rovás” szavainkra: Ráfarag. (Ráfizet. Pórus jár.) Sok van a rovásán. (Számos vétkére emlékeznek.) Rovott múltú ember. (Sok hibát vétett.) Rovásra költ. (Hitelbe költ.) Rovásra hazudik. (Felelőtlenül hazudik.) Kinek mi van a rovásán? (Ki milyen hibát vétett?) Elvesztette a rovást. (Rosszul számított ki valamit.) Lerótták a rovást. (Megverték.) Mutatja a rovást. (Nem tartozom neki, de úgy nevet, hogy kilátszik a fogsora.) Dögrováson van. (Eredetileg az elhullott állatokat jelölték így. Jelenleg: Halálán van. A végét járja. Beteg.) Rója a falut. (Bejárja a falut, hogy portánként kirója az adót. Régen bíró, ma jegyző.) Ródd az orrodra, vagy a füled mögé! (Jól jegyezd meg!) Iskolai rovó. (Beírás az ellenőrzőbe.) Ravatal. (Fából összerótt asztal a koporsó elhelyezésére.) Rovásra él. (Adósságot adósságra halmoz.)

A Világ számos helyén még a mai napig használják. Tanzániában a feleség a főzőkanál nyelére rója, amikor a férje megüti, ha betelik – ez esetben nem a pohár, hanem a nyél, eljön a válás ideje. Spanyolországban a vándorló pásztorok „speciális hitelkártyát” hagynak otthon. Feleségeik rovásfára vásárolnak a kereskedőknél. Ez alapján fizetnek a hazatérő férjek...

Rovásfa? Látszólag egy egyszerű, puhafából vágott lécs. Üzenetében évszázadok, országok, városok, jószágok, emberek, létperczek. A mienk is...

Róttam 2010. november 26-án, pénteken.

(gz)

Nyugati kapu régen

Nyugati kapu ma

Büszkék lehetünk rá...

Idén XV. alkalommal hirdették meg az Élő népművészet pályázatot, ahol borművesség kategóriában Juhász Imre hortobágyi csikós ezüst oklevelet vehetett át Budapesten a Néprajzi Múzeumban megrendezett díjátadó ünnepségen.

– *Hogyan lehetett erre pályázni, mi is ez a díj?*

– Az Élő népművészet című pályázatot kétfévente hirdetik meg a Hagyományok Háza az Oktatási Minisztériummal egyetemben, viszont a mostani pályázatot megelőzően legutóbb 2005-ben írták ki, tehát most még nagyobb tárgy-együttes gyűlt össze és még több alkotó közül választották ki az én munkáimat. Bárki pályázhatott, akár kézműves, akár alkotócsoporthoz. 19 kategóriában lehetett indulni, mindenki a maga által készített tárgyaival. Ez a díj egy elismerés, számomra megtiszteltetés, hogy a nevem és a munkáim az ország legjobb kézművesei között szerepelhet.

– *Szeretnénk megtudni milyen tárgyakkal pályázott és melyek jutottak be a döntőbe?*

– Max. 5 tárggyal, vagy tárgy-együttessel lehetett pályázni, melyet egy előzsűrizés alkalmával választottak ki, és az Észak-alföldi Régióban közel 2 hónapig láthatta a nagyközönség,

ahol bemutatták a tovább nem jutó, de kiállításra érdemes népművészeti tárgyakat is. Az én tárgyai: domborított női táska, szőrbetűtáska, szaruberakással díszített karikás ostor és egy különleges babacsörgő csikóbőrből. Az előválogatás után a zsűri az ostor és a babacsörgő mellett döntött,

így ezekkel nyertem el az ezüst oklevelet. Úgy érzem mindkét általam készített tárgy a szívemhez közel áll. A szaruval díszített nyelű karikás ostort Gábor fiamnak készítettem a születésnapjára. A babacsörgőt a nádudvari Népi Kismesterségek Szakiskolájában terveztük tanárommal Benő Tamással. A tervezésnél a hagyomány és a használhatóság ötvöztetését tűztük ki célul, de csakis eredeti anyagok felhasználásával. Így a csörgőrész csikóbőr, melyet szíronnyal fűztem össze, csörgést apróra vágott marhacsont darabkák biztosítják. A nyél maga birka lábszárcsont, melyet fekete szaru pataforma teszi teljessé.

Örülök annak, hogy az aranyoklevelet egyik példaképem – Hutkai László tanár Úr kapta.

– A nyertes pályaművek teljes anyagát 2011. március végéig lehet megtekinteni a Néprajzi Múzeumban.

M. E.

Kaló, a borművész

Kaló Imre kapta 2010-ben a Mihály Gábor szobrászművész és Molnár Pál újságíró által alapított „Hamvas-fürt” borművészeti díjat. A díj a borkedvelő közönség nagyrabecslését fejezi ki azon borászok iránt, akik a Szent Korona örök tartományaiban művészi szintre emelték a bor készítését. Az erdész Kaló, több mint húsz éve foglalkozik Szomolyán, családi pincészetében a mestereken messze túlmutató, művészi szintű szőlőműveléssel és borkészítéssel. Pincéje közel kétszáz féle késői szüretelésű, héján érlelt borával borművesek és borszeretők titkos, már-már becserkészhetetlen kultikus kápolnája. Imre nálunk, Hortobágyon évek óta a Pusztai Bio Borversenyek zsűrijének közkedvelt és szeretett elnöke. Koccintva köszöntjük!

(gz)

Kocsis Attila „Pro Biokultúra” díjas

A Magyar Biokultúra Szövetség vezetőségének szavazatai alapján, a biokultúra mozgalomért tett áldozatos munkájáért a kétfévente kiosztásra kerülő „Pro Biokultúra” díjat az idei évben másokkal egyetemben Kocsis Attila vehette át. Attila közel két évtizede elkötelezett híve a növénytermesztés és az állattenyésztés területén a hortobágyi biogazdálkodásnak. Az ökológiai gazdálkodás hazai és nemzet-

közi szinten ismert szakértője. Szaktanácsaival nemcsak a hortobágyi gazdákat, hanem az ország más biogazdaságait is segíti. Gratulálunk!

(gz)

Belvíz elleni védekezés Kónyán

December 3-án Kónyán II. fokú belvízvédelmi készültséget kellett elrendelni, mivel a Kadarcs-Karácsonyfok csatorna magas vízállása következtében előtört a településrészt a víz. Az önkormányzat és a Halgazdaság dolgozói napokig (a hétvégét is beleértve) szivattyúztak, hogy a víz ne érje el a lakóépületeket, megküzdve az időjárás viszontagságaival.

A készültség jelenleg is érvényben van, mivel a közeljövőben enyhülés és további csapadék várható. A védekezési munkálatokban résztvevők tisztességes helytállásáért – a kónyai lakosok nevében is – ezúton köszönetemet fejezem ki:

Csibi Gábornak, Vágner Ferencnek, Veres Lászlónak, Fehér Jánosnak, Ferenczi Győ-

zőnek, Szántai Mártonnak, Kiss Ferencnek, Varga Gábornak, Patai Jánosnak, Baji Gál Zsoltnak, Asztalos Lászlónak, Papp Zoltánnak, Bene Józsefnek, Kovács Antalnak, Juhász Imrének, Koroknai Ferencnek, Dobiasz Károlynak, Bényei Jánosnak

Vincze Andrásné
polgármester

Komjáthy István: Bárányok a hóban (részlet)

Megjött az első hó.....

– Pustol mán, ha nem sietünk, idelep! Még egy óraütés és betemeti a juhokat, itt vesznek szerencsétlenek. Megfulladnak. Legalább a hidat elérjük, akkor már jó. Ott a csárda, reggelig kihúzhatjuk.

A közeli híd, amit el kellett érniök, egy óraütésre lehetett. Juhnak is, embernek is annyi, amit úgy kell értelmezni, hogy szép csendes, napsütéses időben. Hanem most, amikor a havas fergetegnek nem párnát vernek a feje alá, hanem éppen most rúgja a legszilajabban, nem hinném, hogy elég egy óraütés.

Alig tettek a nagy szélben pár lépést, már pihenőt kell engedélyezni a juhoknak, mert feltámadt az idő imitt-amott kazalnyi hóhegyet emelt, amit a bojtár is nehezen lábolt, hát még a szegény jószág. Szívfacsaró látvány volt nézni a vergődésüket: eget hasogatott a rívásuk, s csak imitt-amott látszott ki a hóból egy-egy megriadt bárányfej.

Kétórás emberfeletti küzdelem árán a folyópartig valahogy eljutottak. Itt aztán végképp megmakacsolta a bárány magát, s leragadt. A gazdáéknak dönteniök kellett: sorsára hagyják a juhot, s mentik a maguk életét, vagy a jószággal együtt itt vesznek.

Éjfélre kecmertgett a két ember fel a hídra, félíg összefagyva. Úgy gondolták, hogy reggelig megbújnak a csárdában, s majd akkor visszatérnek a falkához, melyet fülíg betakart hó, amikor eljöttek. A havas orkán azonban csak másnap kezdett el tombolni istenigazában és még harmadnap is oly követelőzőn zörgetett a csárdaablakon, hogy nem volt tanácsos vele ujjat húzni, azaz rányitni a meleg csárdaszoba ajtaját.

Harmad napra szépen feltisztult az idő, kisütött a nap, s nekivágott két ember a ragyogó, havas pusztának. A végtelen havon, melyet kisebb-nagyobb hókupacok tarkáztak, egy kicsinyke ösvény nem

sok, de annyit se bírtak felfedezni. Mentek hát vaktában, amerre a hidat sejtették. Arra nem is gondoltak már, hogy a szerencsétlen juhokat életben megtalálják, azóta az ördög vette árendába árva lelküket bizonyosan, legfeljebb az járt az eszükben, hogy juhbőrt megmentik.

Végre elérték a hidat, s a folyóparton azt a helyet, ahol a juhokat hagyták. Egyik hóbucka olyan volt, mint a másik, akárcsak a frissen felhányt petrence. Ugyan melyiket verjék fel, melyiket piszkálják meg ásókkal, melyeket magukkal hoztak a csárdából.

Túlfelel egy juhász ballagott velük szemben.

Sóvágó uram, bár az utolsó reménysugárt is veszni látta már, azért odaköszönt, és felkérdezte.

– Nem vett észre, öreg, néhány birkát csavarogni errefelé?

– Nem láttam.

– Hallani se hallotta, hogy találtak gazdátlan juhokat?

– Nem hallottam.

A gazda erre benyúlt a mándlizsebbe, butykost húzott elő, és barátságosan átnyújtotta. A juhász félretolta a bajuszát, és csak úgy pusztai módra az üvegből ivott.

– No, mondja már, mit tud kend?

Az öreg krákogott, megtörölte bajuszát, s hirtelen, mintha csak most ötlött volna az eszébe, kibökte:

– Hát, előbb itt a parton nagy hófúvás körül egy támolygó birkát találtam. Idegen szagú vót, oszt gyengén bögött. Bevitem az állásba...

Az említett dombig szaladtak, már amenyire a bunda engedte. Ott is csak annyi időre álltak meg, amíg kifújták magukat, aztán aló! beleütötték az ásót a halomba.

Megpiszkálták a tetejét, a második ásónyomnál azonban a hóhegy beszakadt, s egy tátongó üreg vált láthatóvá. Olyan volt, mint egy boltozatos sátorpalota, melyet télikirály tiszteletére emeltek a pusztában. De ez még semmi, hanem amit benn a sátorban találtak, azon lepődtek csak meg igazán. Ott kucorgott az üregben ugyanis a hetvenöt szem juh összebújva. Éppen abban a formában, ahogy akkor állottak, háttal a szélnek fordulva. Soványak voltak, aléltaak voltak, de ennél fontosabb, hogy életben volt valamennyi. A lehelletük mentette meg szegény ártatlanságukat. A pára boltozatszerű üreget képezett a hófúvás belsejében, mely aztán megtelt levegővel.

Támolyogtak szegény juhok, mint lúd a jégen, miután megszabadultak. De nem törődött a gazda most ilyen kis semmiséggel. Örült szerencséjének, mint aki felvirágozta az ökör szarvát, nem is volt ily jóízű öröme azóta se Nagyhortobágy pusztának. De igaz, nincs is már késedelmes jószága, akit a havas nagy idő odalepjen!!!

Pusztai koktél

Hozzávalók: 0,5 dl tokaji szamorodni, 0,3 dl barackpálinka, 0,2 dl likőr.

Elkészítés: A hozzávalókat összekeverjük, pohárba töltjük, és koktélcseresznyével díszítjük.

Halászlé másképpen

Hozzávalók: 1,5 kg ponty, 20 dkg vöröshagyma, késhegynyi pirospaprika, só, törött bors, 4 babérlevél, tejföl, 2 karika citrom, citromlé.

Elkészítés: A halat megtisztítjuk, gerincénél szétbontjuk és a fejét, farkát, gerincét sós vízben másfél óráig főzzük. Ekkor tesszük bele a karikára vágott vöröshagymát és további fél órai főzés után az egészet áttörjük. Visszarakjuk a tűzre, beletesszük a fűszereket meg a szálkátlanított halszeleteket és 10 percig nagyon lassan forraljuk. Böven megtejfölözzük, pár csepp citromlével, citromkarikával ízesítve tálaljuk.

Debreceni töltött káposzta recept

6-8 személyre: 40 dkg darált sertéshús, 80 dkg savanyú káposzta, 8 káposztalevél, 15-15 bacon és debreceni kolbász, 1 fej vöröshagyma, 6 dkg rizs, 8 dkg füstölt szalonna, 2 tojás, 2 gerezd fokhagyma, 2 dl tejföl, 2 ek. olaj, pirospaprika, őrölt kömény, só, törött bors

A rizst félig megpároljuk, majd a darált húshoz keverjük a megpirított szalonnával, az összepréselt fokhagymával és a felaprózott hagyma felével együtt. A fűszerekkel ízesítjük, majd a tojást is belekeverjük. Ezzel megtöltjük az egész káposztaleveleket. A maradék hagymához pirospaprikát szórunk, majd vizet töltünk hozzá, és beletesszük a savanyú káposztát és a megmaradt szalonnát. Erre tesszük a megtöltött káposztákat, majd a felszeletelt bacont és a felkarikázott kolbászt. Az egészet készre főzzük, végül tejföllel kínáljuk.

Diós, mákos beigli

Hozzávalók: 8 rúdhoz (4 diós, 4 mákos): **A tésztához:** 75 dkg liszt (fele rétes, fele sima), 37 dkg margarin, 4 evőkanál porcukor, fél mokkáskanálnyi só, 2 tojás (felverve), 2 dl tejföl, 3,5 dkg instant élesztő.

A máktöltelékhez: 2 dl forró tej, 20 dkg porcukor, 40 dkg darált mák, 1 evőkanál búzadara, fél citrom reszelt héja, 1 evőkanál baracklekvár, mazsolát, 1 alma, 1 mokkáskanál fahéj, 1 csomag vaníliás cukor.

A diótöltelékhez: 2 dl forró víz, 20 dkg porcukor, 40 dkg darált dió, 1 evőkanál zsemlemorzs, fél citrom reszelt héja, 1 evőkanál baracklekvár, mazsolát, 1 alma, 1 mokkáskanál fahéj, 1 csomag vaníliás cukor, kevés rum

Elkészítés: A tésztához a margarint elmorzsoljuk a liszttel, beleszórjuk az instant élesztőt, majd hozzáteesszük a többi hozzávalót, jól kidolgozzuk. (Ha szükséges, kevés tejet is adhatunk még hozzá, lényeg, hogy ne lágy, inkább keményebb állagú tésztát kapjunk.) Letakarva 1 órát kelesztjük konyhai hőmérsékleten.

A máktöltelékhez a forró tejbe beleöntünk 20 dkg porcukrot, majd a 40 dkg darált mákot, 1 evőkanál búzadarát, fél citrom reszelt héját, 1 evőkanál baracklekvárt, mazsolát, 1 reszelt almát, 1 mokkáskanál fahéjat, 1 csomag vaníliás cukrot. Összekeverjük.

A diótöltelékhez a forró vízbe beleöntünk 20 dkg porcukrot, majd a 40 dkg darált diót, 1 evőkanál zsemlemorzsát, fél citrom reszelt héját, 1 evőkanál baracklekvárt, mazsolát, 1 reszelt almát, 1 mokkáskanál fahéjat, 1 csomag vaníliás cukrot, kevés rumot. A töltelékeket hagyjuk kihűlni. Lehet játszani a hozzávaló száraz és nedves anyagokkal, lényeg, hogy ne túl lágy, de jól kenhető masszát kapjunk.

A tésztát 8 részre osztjuk, egyenként kinyújtva megkenjük a töltelékkel. Sütőpapírral bélelt tepsibe helyezük őket (kb. 3 cm-nyi távolságra). Megkenjük felvert tojással először hosszanti irányban, majd 15 perc után keresztirányban, és újabb 15 perc után megint hosszanti irányban. Hurkapálcával jól megszurkáljuk (aljáig) hogy a gőz el tudjon párologni, és 200 fokra előmelegített sütőben 30 perc alatt készre sütjük.

Ha teljesen kihűlt, hűvös helyen letakarva tároljuk. Ünnepe előtt több nappal előre is elkészíthető, sokáig eláll, sőt finomabb is.

Megjegyzés: Nagyon finom ez a beigli, elrontani sem lehet. Mindenki sok sikert kívánok hozzá.

Gyermekkorunkban e
hónap első napján árkus papírra,
kék és zöld ceruzával, karácsonyfát
rajzoltunk, karácsonyfát, harmincegy ággal.
Minden reggel, dobogó szívvel, megjelöltük,
mintegy letörtük e jelképes fa egyik ágát. Így
közeledtünk az ünnep felé. E módszerrel sikerült a
várakozás izgalmát csaknem elviselhetetlenné fokozni. A
hónap közepe felé, amint közeledett az ünnep, már állandóan
lázás voltam, esténként félrebeszéltem, hideglelés dadogással
meséltem dajkámnak vágyaimról. Mit is akartam? Gőzvasutat
és jegylyukasztót, igazi színházat, páholyokkal, színésznőkkel,
rivaldafénnyel, sőt valószínűleg kritikusokkal és azokkal a
szabónőkkel is, akik megjelennek a főpróbákban, és rosszakat
mondanak a darabról. Ezenfelül lengyel kabátkát akartam,
továbbá Indiát, Amerikát, Ausztráliát és a Marsot. Mindezt
persze selyempapírban, angyalhajjal tetézve. Egyáltalán,
gyermekkoromban mindig a világegyetemet akartam,
az életet, amely egyszerre volt bicikli, kirándulás a
Tátrába, anyám zongorázása a sötét társalgóban,
bécsi szelet, almás rétes és diadal összes
ellenségeim fölött.

(Márai Sándor)

S azóta minden
esztendőnek a vége felé az Úristen
emlékeztetni akarja az embereket arra,
hogy a gonoszság útja hova vezet, s ezért össze
a napok rövidülni kezdenek, a sötétség minden
este korábban szakad alá, és minden reggel később
távozik, hideg támad, és befagynak a vizek, s a sötétség
uralma lassan elkezd megfojtani a világot. Mi, emberek
pedig megijedünk, s eszünkbe jut mindaz a sok rossz, amit
elkövettünk az esztendő alatt, és amikor eljön a legrövidebb
nap, és a Világosság angyala alászáll közénk jóságot
keresni, egyszerre mind meggyújtjuk a karácsonyfák
gyertyáit, hogy az Úristen, ha alátekint, fényt lásson
a földön, s megbocsássa a bennünk lévő jó
miatt a bennük lévő rosszat.

(Wass Albert)

Kiss Anna rajza